

Totdat iemand met een tissue langskomt en me helemaal wegveegt. En me dan in de prullenbak gooit.

Zo voelt het, als je degene kwijtraakt die sinds de eerste dag in groep drie altijd je beste vriendin is geweest! Voor mij tenminste. En voor jou, Faheema? Ik wou dat je me kon vertellen hoe dit allemaal voor jou heeft gevoeld.

Nu jouw eerste dag in de klas van juffrouw Walker! Jij had ook niet zo'n leuke eerste morgen, volgens jouw versie van de gebeurtenissen. Je keek om je heen en zag alleen maar kinderen die anders en vreemd voor je waren. En beangstigend. Sommige kinderen hadden donkere gezichten, veel donkerder dan jij. Andere kinderen hadden weer veel en veel lichtere armen en benen. Er waren kinderen bij met sproeten. En met rood haar en blond haar, of haar in ingewikkelde vlechtjes met felgekleurde kralen die op en neer stuiterden en heen en weer slingerden. En ze waren allemaal zo gróót! Net réúzen!

Eerder, eigenlijk tot op dat moment, was je altijd omringd geweest door nichtjes en achternichtjes, en door vrienden van de familie met een uiterlijk dat op het jouwe leek: diepe, donkere ogen, dik zwart haar en lichtbruine armen. Hier, in juffrouw Walkers klas, voelde je je alleen en niet op je plaats. Tegenover je

Dat is hoe ik me het begin van onze vriendschap herinner. Maar jij hebt een andere versie, hè, Faheema? Je bent het er wel mee eens dat het op die eerste dag in groep drie begon. Maar er was geen rood kleurpotlood bij betrokken, volgens jou. In plaats daarvan begon het met een roze broodtrommel. En een gouden kroontje. Tijdens de pauze.

Die versie van jou heb ik altijd al een beetje verdacht gevonden. Er zijn momenten dat ik ervan overtuigd ben dat je het gewoon verzonnen hebt – puur en alleen voor mij! Dat heb je door de jaren heen trouwens wel vaker gedaan. Geef het maar toe! Je hebt de feiten wat verdraaid of de dingen een beetje door elkaar gehusseld zodat ik slimmer of moediger, of interessanter of specialer leek dan ik eigenlijk ben. Misschien deed je het niet eens expres. Maar ik werd er in ieder geval altijd blij van.

Want het is gewoon zo dat ik me altijd extra bijzonder voelde als we bij elkaar waren. Op school of hier bij de rivier, bij mij thuis, of bij jou. Ik was Louise, Faheema's allerbeste vriendin. En dat was voor mij bijzonder genoeg!

Dat mis ik nu ontzettend, Faheema. Op school is er niks meer aan zonder jou. Ik heb niemand kunnen vinden die enigszins op jou lijkt. Het voelt soms alsof ik zou kunnen wegsmelten tot er alleen nog maar een plasje op mijn tafel overblijft, dat daar dan onder de tl-lampen zou liggen zonder dat iemand het merkt.

2. ieithinyr

rammelde het raam weer. Ze was echt wel een beetje een draak, die juffrouw Walker, als ik eraan terugdenk. Raar dat ze haar voor groep drie hebben gezet.

Maar toen ze ons haar rug toegekeerd had, lukte het je toch nog om tegen me te fluisteren: 'Kom je alsjeblieft bij mij zitten als de pauze komt? Alsjeblieft? Want ik ken hier verder niemand.'

En toen bedacht ik dat school misschien niet zo'n heel erg afschuwelijke plek zou zijn. Ondanks de blauwe massa en mijn buitenaardse benen en de harde stoel. Ondanks dat ik me nog steeds afvroeg wie 'de pauze' was.

de andere kant van de tafel. Je was gewoon een deel van de blauwe massa geweest.

‘Je mag mijn kleurpotlood wel gebruiken, als je wilt.’

Ja, dat waren de eerste woorden die jij ooit tegen me zei. Zeker weten!

Ik zag je pas voor het eerst goed toen ik me vastklampte aan dat rode potlood dat jij naar me uitstak – als een soort magische reddingslijn. Je was klein met grote, donkere, glanzende ogen en de langste, dikste vlechten die ik ooit had gezien. Ze hingen helemaal van je oren tot ver onder de rand van de tafel, twee vlechten die eindigden op je buik met mooie witte strikken.

‘Stomme clown,’ mompelde ik, terwijl ik met jouw kleurpotlood in de aanval ging op zijn lelijke dikke neus en worstelde om met het rood binnen de dikke zwarte lijnen te blijven.

‘Ja! Stomme lelijke stomme clown,’ antwoordde jij. Ik keek op en je lachte naar me. En je had kuiltjes! Ik wist toen nog niet dat ze zo heetten: die grappige kleine deukjes aan beide kanten van je mond, waarvan ik moest giechelen.

Dat was mijn eerste geluksmoment op die eerste dag in groep drie. Ik wilde niets liever dan dat jij mijn vriendinnetje zou zijn.

‘Louise van Rensburg! Faheema Majait! Een beetje minder kletsen jullie tweeën, alsjeblieft!’ Naast me

‘Louise! Louise van Rensburg! Ben je nu alweer aan het rondwandelen? Ga zitten, kind. Ga verder met je kleurplaat. De pauze komt er zo aan!’

De pauze? Wat bedoelde die lange mevrouw? Wie was ‘de pauze’?

‘Denk eraan, allemaal, de clowns moeten een rode neus krijgen. Een groene broek en een rode neus.’

Dat was het moment waarop mijn hart het ten slotte met een doffe klap opgaf. Rood! Mijn clown moest een rode neus hebben en ik had mijn rode kleurpotlood nodig! Maar dat was nergens te vinden. Niet op de tafel, niet onder de tafel, niet onder mijn stoel.

‘Louise! Louise van Rensburg! Zit niet te draaien, meisje.’

Tranen prikten in mijn ogen. Ik wist dat ze binnen de kortste keren als twee watervallen langs mijn wangen naar beneden zouden stromen. En al die vreemde jongens en meisjes zouden naar me kijken en naar me wijzen en me uitlachen. Ik dacht er ernstig over na om uit dat mij zo vreemde lokaal weg te rennen, terug naar de vertrouwde veiligheid van thuis, of naar mijn oude kleuterschool. Of zelfs om te proberen de weg terug te vinden naar die donkere angstaanjagende poort die mijn broer had opgeslokt. Kyle zou me helpen. Hij zou weten wat ik moest doen.

Maar toen, precies op dat moment, zei jij voor het eerst iets tegen mij, Faheema. Ik weet het absoluut zeker. Ik had je niet eens zien zitten, tegenover me, aan

helemaal niet aanvoelden als die van mij. Vooral niet met die witte sokken en die zwarte gespschoenen eronder geplakt. Ik geloof niet dat ik daarvoor ooit witte sokken en zwarte gespschoenen had gedragen. Ze maakten dat mijn voeten eruitzagen als buitenaardse wezens van een of andere verre planeet, die me beslopen en dreigden mijn hele lichaam langzaam op te peuzelen.

En dan was er die onbekende, verschrikkelijk lange mevrouw die voor de klas stond of langs de te fel gekleurde platen liep, met een donderende stem die de ruiten deed rammelen.

‘Kinderen, ik ben juffrouw Walker. Ik ben dit jaar jullie onderwijzeres. Ik hoop dat jullie allemaal goed zullen lúisteren en hard zullen wérken, nu jullie naar de gróte schóól gaan.’

Goed luisteren? Hoe kon ik goed luisteren als ik nauwelijks kon horen wat ze zei met al dat geherrie en gerammel? En wat bedoelde ze met ‘dit jaar’? Ging dit dan een heel jaar duren? Dat was zoiets als voor altijd en eeuwig!

De stoel was het ergste van die ochtend. Die was zo hard dat-ie pijn deed in mijn rug en ik geen gevoel meer had in mijn benen! Op de kleuterschool zaten we meestal op kussens of op een zacht, pluizig kleed. Maar het zag ernaar uit dat ik hier stíl moest zitten en niet wiebelen of friemelen. En wérken. En níét van mijn stoel komen.

Die eerste dag in groep drie! Mijn moeder was verdwenen, zomaar ineens, zonder waarschuwing. Eerst zat ze nog op haar hurken naast me met haar armen om me heen, zodat ik de vertrouwde, zoete geur van haar parfum kon ruiken. Ze zei: 'Louise, ik ben zo trots op je! Wat ben je nou een grote meid! En wat zie je er mooi uit in je uniform! Het wordt een heel fijne dag voor je, jullie gaan allerlei leuke dingen doen. Je moet me er alles over vertellen als ik je weer kom halen. Oké?'

En toen was ze ineens weg, opgegaan in de te fel gekleurde platen aan de muren. Van clowns en konijnen en glimmend fruit, die pijn deden aan mijn ogen.

Mijn grote broer, Kyle, was daarvoor al verdwenen. Uren geleden al, zo voelde het. Hij was naar binnen gegaan door de donkere ijzeren poorten van Riverside High, en opgenomen in een massa enorme, duwende, luid lachende jongens met rode blazers aan. Ze draaiden allemaal hun rug naar me toe, totdat ik niet meer kon zien welke rug bij mijn broer hoorde.

En daar stond ik dan, alleen en achtergelaten in een klaslokaal stampvol kinderen die ik niet kende: meisjes in blauwgeruite jurken, jongens in effen blauwe shirts. Ik was niet gewend aan blauw. Op de kleuterschool had ik altijd helderrood of vrolijk geel aangehad.

Ik weet nog hoe ik naar beneden keek, naar hoe mijn benen onder die saaie geruite stof uit staken en

ten over de watervallen, of jouw kant het indrukwekkendst was of de mijne, en welke kant de mooiste regenboog had? Ik weet niet eens meer hoe we nou besloten welke kant van wie was. Nu is er vaak maar één regenboog, helemaal van de ene naar de andere kant. Ongebroken.

Het is raar om te zeggen, maar ik mis onze ruzies nog het meest, Faheema. Het was zo leuk altijd. Nu is er niemand om mee te ruziën, niemand om mee te praten. Niet echt. Niemand om mee te lachen. Niet zoals wij dat deden. Soms voel ik me echt eenzaam. Maar ik ga de hoop niet opgeven.

Daarom heb ik besloten om het allemaal op te schrijven, alles wat ik me herinner van de tijd dat wij beste vriendinnen waren. Ik vraag me af hoelang het zal duren. Er is een heleboel te schrijven – helemaal vanaf die eerste dag in groep drie. Dat was de dag waarop we beste vriendinnen werden. Daar hadden we nooit ruzie over!

En ik zeg je, Faheema, ik weet nog precies hoe het ging. Het heeft dus geen zin om hier ruzie over te maken. Trouwens, ik ben degene die dit opschrijft, dus mijn herinnering telt!

Ik herinner me alle verwarring en angst van die eerste morgen op de grote school. Het was niet zo'n best begin van mijn schoolloopbaan. Maar je kunt niet alles hebben: daar zijn jij en ik het ook over eens, toch?

Ben ik gestoord, Faheema? Ben ik gek om dit zelfs maar te proberen?

Ik wou dat je hier was, zodat ik het je kon vragen. Maar de reden waarom ik dit doe, is natuurlijk dat je níét hier bent. Dat ik het je níét kan vragen. Als je wel hier was, zou ik dit helemaal niet hóéven schrijven.

Maar goed, ik heb nu een hele stapel notitieblokken die papa voor me heeft meegenomen van zijn werk. Hoeveel kladblokken zou ik moeten volpen- nen voor ik alles heb opgeschreven wat ik te zeg- gen heb? Het gaat heel lang duren. En als het dan klaar is, zou het dan de moeite waard zijn? Maar zo moet ik niet denken. Ik moet vertrouwen hebben. Ik moet geloven dat alles weer goed zal worden, zoals het vroeger was.

Ik mis je heel erg, Faheema. Ik wil alles wel doen.

Bijna elke middag na schooltijd ga ik hiernaartoe, naar de rivier, naar Gap Falls. En maar hopen dat je – heel, heel misschien – op me zult staan wachten. Maar nee! Er zijn nu drie weken voorbij en nog altijd is er geen spoor van je te bekennen.

Dus zit ik in m'n eentje op onze favoriete rots onder aan de watervallen. Ze storten zich als nooit tevo- ren naar beneden, Faheema. Aan allebei de kanten. Ik heb nog nooit zoveel water gezien! Soms overspoelt het water de rotsblokken in het midden en dan kun je niet eens meer zien waar de ene kant ophoudt en de andere kant begint. Weet je nog dat we ruziemaak-

1.
waghied

Met bijzondere dank aan mr. Saadiq Davids en mrs. Faheema Hassiem uit Kaapstad voor hun begeleiding en advies.

Copyright © 2013 J.M. Robson (Originally published by Tafelberg, an imprint of NB Publishers, Cape Town, South Africa in 2013)

Oorspronkelijke titel: *Monday Evening Thursday Afternoon*

© 2014 Brevier uitgeverij – Kampen
www.brevieruitgeverij.nl

Vertaling: Anneke Gijsbertsen
Omslagontwerp: Brainstorm
Opmaak binnenwerk: Stampwerk

ISBN 978-94-91583-42-1
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Mijn vriendin
Fahiemä

Jenny Robson

Brevier

Mijn vriendin

Fahieema

